

чукъ, или да припасватъ и свалятъ пристилката изъ механата и изъ бакалницата, или пъкъ да каратъ съ магаренце дърва.

— А и много почтени сега и взискателни дами, прѣсѣче го Бойковски, щѣха да бждатъ жени на такива, или — шивачки и перачки . . .

— Пакъ и защо, синко, да ходимъ надалечъ? подзе дѣдо Генко — ти, напримѣръ, какво щѣше да станешъ въ Бойково? Или учителъ, или пъкъ свещеникъ! Анд-жакъ, отъ работа срамъ нѣма — всѣки знаятъ е благо-словенъ отъ Бога — ама . . . Пакъ и всичко, синко, съ Божия воля става, та и Бога да не забравяме: да му благодаримъ, да го тачиме сега още повече и да го мо-лимъ само здраве и стговоръ да дава да напрѣгне — дѣдо Генко искаше да каже: да напрѣдне — Бол-гарията, та да се чуе по цѣлъ свѣтъ, нека всѣки види и познае, кои сж българитѣ, и аферимъ да каже! . . . Има Богъ, синко! . . . Та тия чудеса съ насъ кой другъ ги извърши, ако не той?! . . . Какво сега отъ туй по-хубаво искаме?! . . . Като гледахъ паратѣтъ, по едно-врѣме си рекохъ на ума: „Дѣ е сега нашиятъ ага, да го попи-тамъ: „Е Сюлюманъ ефенди, какъ ти е сега кефѣтъ? Бива ли ги българитѣ? Надминаха ли ви въ кѣсо врѣме? И на сѣрбитѣ отупаха праха по гърба. Какво? Моско-веца били надминаха! . . . Отговаряй де, какво се спотаю-вашъ?! Бихте ни, трепяхте ни, ама видѣхте ли най-сетнѣ каква стана?“ Жж . . . не ти понася! . . . — На паратѣтъ видѣхъ и двама турци голѣмци, съ фесове. Мждрятъ се и тѣ тамъ. Дѣдо Колю каза, че тѣ били турски кон-сули. Като гледатъ сега всичко това, трѣбва много да ги е ядъ и много да завиждатъ. Ее . . . разбира се! . . . Не могатъ лесно да забравятъ миналото. То — бѣше и нѣма го! Не се връща ки? . . . Азъ да бѣхъ, нѣмаше да ги пусна на паратѣтъ, да бѣлѣжатъ само, какво става и какво не, и всичко да издаватъ . . . Ама пъкъ нека, нека гледатъ и се пукатъ отъ ядъ! . . . Кого е вече страхъ отъ тѣхъ? . . . Напротивъ, сега тѣ трѣбва да се боятъ отъ насъ. Биваме ги на покъсване! . . .

— Напротивъ, тате, тѣ сж длѣжни да присѣтству-ствуватъ.